

I.

Na stole z dubového dřeva právě dohořivala svíčka v mosazném stojanu. Oknem do světnice pronikalo studené měsíční světlo, které jemně obkreslovalo obrysy deníku otevřeného na poslední stránce. Žena, která právě dočetla poslední řádky, seděla strnule za stolem s hlavou ukrytou v dlaních a truchlila pro svého muže.

Rozcuchané hnědé vlasy zmáčené slzami jí spadaly přes obličej, když vzpomínala na loňské jaro a polibky pod rozkvetlou jabloní. Na chvíle, kdy počali svého syna...

Náhle prudký listopadový vítr rozrazil dveře dřevěného domku a průvan zhasl svíčku. Byla temná a studená noc. Venku skučel vítr a z nebe padaly proudy hustého deště. Žena se zvedla a pomalými kroky se vypravila do vedlejšího pokoje, kde v postýlce spalo devítiměsíční dítě. Přikryla jej svým plédem a přiložila do kamen. Potom tichounce zavřela dveře pokoje a otevřenými vchodovými dveřmi vyběhla ven do tmy...

Zazvonil telefon. Žena s pohledem pevně upřeným na monitor a prsty běhajícími v pravidelném rytmu po klávesnici sebou trhla a snažila se zorientovat v prostoru a čase.

„Ano?“ Neochotně zvedla sluchátko a bezděčně se podívala na hodinky. Bylo jasné, že se jako vždycky příliš ponořila do své práce a teď si bude muset pospíšet.

„Omlouvám se, hned tam budu.“ Popadla kabát, přibouchla dveře, málem jimi přirazila kočce ocas

a seběhla po schodech ze 4. patra. Cestou si zapálila cigaretu, utrhla podpatek a pak se zhroutila v hrozném záchvatu kašle. Pak asi šest minut vzpomínala, kam si dnes po návratu ze supermarketu zaparkovala auto.

Prodírala se uličkou barevných vozidel zaparkovaných v jedné řadě jako lentilky v krabičce a přitom přemýšlela nad tím, které auto by si vybrala, kdyby měla víc peněz, kdyby jí bývalý manžel platil alimony na její dceru nebo kdyby se lépe prodávaly její knihy. Anebo kdyby třeba našla někoho, kdo by jí to auto koupil. Konečně objevila starou špinavou Felicii, rychle nastartovala a vyrazila směrem k mateřské škole.

Tam už v šatně stepovala její roztomilá dceruška, zpražila ji vyčítavým pohledem a důležitě pronesla:

„Ploč ši pšišla tak blzo? Já sem ši ještě chtěla hlát, ale paní učitelka žíkala, že už plo mě jedeš a že se mám jít oblíkat do šatny.“

Učitelka se objevila ve dveřích, důrazně poklepala svazkem klíčů na šatní skříňku a odkašlala si.

„Aničko, paní učitelka už potřebuje jít domů, tak si teď hezky pospíšíme. Všechny děti už jsou dávno doma, tak si honem oblíkej kabátek.“ Žena popadla dcerku za ruku a táhla ji ven z šatny.

„A co botičky?“ fňukala holčička s blondatými vlásky. Její matka se sklonila a snažila se jí narvat nožky do kozaček. Učitelka si znovu významně odkašlala.

„Nashledanou,“ roztomile zažvatlala holčička. Učitelka cosi zabručela s poznámkou, že mateřská škola se zavírá ve čtyři hodiny. Žena se zběžně podívala na hodinky. 16:47.

Ještě jednou se omluvila a opustila s dcerkou budovu.

Cestou k autu si zapálila další cigaretu a přísahala, že si najde čas na to, aby se zamyslela nad tím, co udělá se svým životem...

Kamenná zed' obrostlá mechem a nasáklá včerejším deštěm a možná i slzami staletí voněla temnotou v tiché noci, která by jistě mohla být svědkem tajných schůzek milenců, mrouskání koček, neklidných nohou potulného zlodějíčka nebo dokonce zločinu. Mech, který pokrýval značnou část kamene, zářil v měsíčním světle jako bílé zlato. Vzduch byl prosycen nasládlým pachem vlhké půdy a stopami osudových příslibů. Onen kamenný kus zdánlivě neživé hmoty měl tu moc vnímat veškeré dění kolem sebe a dokázal si zapamatovat každou vteřinu z nekonečného množství minulého či budoucího času.

Na zídce seděl chlapec ve špinavé režné košili a pískal na flétnu, kterou si vyřezal z vrbového proutí. V kapse roztrhaných kalhot schovával nožík. Jedinou věc, kterou kdy vlastnil. Bosýma nohama rozedřenýma do krve se opíral o chladivý vlhký mech na zdi. Jako by to byl hedvábný polštář, na kterém si mohou odpočinout po dlouhé a náročné cestě.

V břiše mu kručelo hlady. Už dva dny nic nejedl a nepil až na pár shnilých spadáných jablek, která našel dnes ráno a trochu vody z kaluže. Únavou, hlady, vyčerpáním a také zimou nemohl spát. Chvíli se krčil pod mohutným kaštanem a snažil se usnout. Zahrabal se do spadáného listí a představoval si, že leží pod těžkou přerovnou duchnou a maminka ho hladí po vlasech a zpívá mu

ukolébavku na dobrou noc. Spánek však stále nepřicházel.

Chlapec se klepal zimou a trápil ho kašel. Vstal a rozhýbal svoje zkřehlé údy. Vylezl na mechovou zídku a vytáhl svou píšťalku. Zahrál si ukolébavku, kterou měl v živé paměti od svých tří let. Moc dobře si pamatoval na světnici vyhřátou poledním sluncem a na kamna, ve kterých se v zimě topilo. Na čisté a vyspravené oblečení, které mu maminka s láskou oblékala. Na teplé mléko od jejich krávy a na čerstvě upečený chléb, jehož vůni si dosud dokázal uchovat ve svých vzpomínkách.

V dálce zahoukala sova a chlapec se otrásl. Znovu uchopil flétnu a začal hrát. Myslel na to, že nemá šanci přežít zimu. Ušel stovky kilometrů a poptával se lidí, zda by mu nenabídli práci nebo přístřeší. Nikdo z dotázaných žádnou ochotu neprojevil a našli se dokonce i ti, kteří chlapce nazvali špinavým žebrákem a poslali ho ke všem čertům.

Asi před týdnem přenocoval u jedné staré ženy, která se s ním podělila o svou večeři a strávil noc v teple. Bohužel však nemohl zůstat. Žena mu věnovala teplý kabát po svém synovi. Moc dlouho ho nezahříval. Dnešního rána, když sbíral shnilá jablka, ho přepadli nějakí pobudové a kabát mu sebrali.

Chlapec se divil, že dosud vůbec dokázal přežít. Ve svých dvanácti letech přemýšlel nad tím, že jeho život je s největší pravděpodobností u konce. Nedělal si žádné iluze o světě, do kterého se narodil, ani o lidech, které ve svém životě potkal.